

dig uden nogen politisk beslutning i Folketinget sker en betragtelig forøgelse af den danske ulandsbistand over de kommende år.

Så er det vores opfattelse, at privatiseringsarbejdet sagtens kan blive mere omfattende end de 3 mia. kr., som regeringen har lagt op til, men vi hilser naturligvis de 3 mia. kr. velkommen. Til gengæld efterlyser vi, at finansministeren påtager sig den efter vores mening meget behagelige opgave at sørge for at få udliciteret langt flere af statens aktiviteter, så man overlader dem til fri konkurrence. Erfaringerne i regeringens egne afrapporteringer er jo, at der nemt kan spares 30-35 pct., hver gang man udliciterer et område, og det er jo besparelser, som vi alle sammen kun kan være interesserede i at kunne høste udbyttet af.

Med de bemærkninger vil vi glæde os til at gå til afstemningerne, og så vil vi i morgen under den mere generelle debat komme med nogle betragtninger om, hvordan vi ser på finansloven, som den foreligger efter behandlingen af ændringsforslagene.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Finansministeren. (Ophold). Da hr. Frank Dahlggaard ikke er til stede, bliver det finansministeren.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Ja, undskyld jeg ikke straks reagerede, hr. formand. Jeg troede faktisk, der også var en ordfører uden for partierne.

Jeg skal ikke lægge op til en lang debat i denne omgang, men kun kommentere nogle af de mere fremtrædende synspunkter, der er blevet fremført af nogle af kritikerne af dette års finanslovaftaler.

Der blev fra Venstres side startet en offensiv tidligere på dagen, hvor man åbenbart havde ræsonneret sig frem til i partihovedkvarteret, at diskussionen om Københavns Havn var der jo nok lidt krudt i, og den kunne man nok genere regeringen og Socialdemokratiet lidt med, for der var vist noget med en overborgmester, der også var formand for en havn, og man kunne prøve at skabe et odiøst skær om endnu et forslag fra regeringen på at røve nogle penge et sted.

Jeg vil godt sige, at det er egentlig ejendommeligt, hvis repræsentanter fra Venstre og De Konservative går op på denne talerstol og kritiserer vort forslag, som er en følge af finanslovaftalerne om Københavns Havn. Det er

nemlig i sin karakter identisk med det forslag, hr. Kaj Ikkast som trafikminister fremsatte i Folketinget den 3. maj 1991 på VK-regeringens vegne – det er da meget pudsigt, ikke? Det forslag byggede på nøjagtig samme retsopfattelse som den, vi har fået bestyret ved et meget omfattende udredningsarbejde fra Rigsarkivet og et meget entydigt responsum fra Justitsministeriet om, hvordan havnens juridiske status er. Der er overhovedet ikke noget belæg for at prøve at piske en diskussion op om, at her mangler hjemmel, her er noget juridisk odiøst, osv.

Så kan man spørge: Jamen er der ikke en retssag? Jo, men sådan kunne det jo også være gået, hvis hr. Kaj Ikkasts forslag var blevet vedtaget i sin tid, og der var nogle, der kunne rejse tvivl om sagen og have en anden retsopfattelse. Vi skal i det hele taget holde op med herinde at fremstille det som noget odiøst, hvis der er nogle, der har en anden retsopfattelse og vil have noget prøvet ved domstolene. Det vil man sikkert se i stigende omfang i de kommende år.

Jeg havde nær sagt: Må jeg, må regeringen ikke få et godt råd fra kritikerne om, hvor en regering skal henvende sig, hvis den vil have en så klar analyse af retsstillingen som muligt? Er det ikke meget naturligt at gå til sit Justitsministerium og få et responsum? Jeg kan i øvrigt anbefale kritikerne at bruge noget energi – for det kræver det – på at gennemlæse de mere end 100 sider, responset er på.

Jeg kunne måske føje til – også for at man kan nå at besinde sig på de meget skråsikre opfattelser, der er blevet ført frem om, at vores retsopfattelse skulle være anfægtelig – at der i sidste uge blev afsagt en voldgiftskendelse af tre højesteretsdommere i en sag, som havnen havde anlagt imod Ørestadsselskabet. Her skal man hæfte sig ved, at man i denne kendelse også så sig nødsaget til at tage stilling til Københavns Havns status. Det siges i kendelsen, at Københavns Havn må anses som en særlig forvaltningsenhed, og så skal indskud udøve sin virksomhed inden for de rammer, der gælder for offentlige myndigheder. Det er i hvert fald ikke nogen voldgiftskendelse, der har svækket regeringens opfattelse af retstilstanden.

Lad mig så føje til – og det er til fru Tørnæs – at det er i og for sig en forvanskning, når man siger, at vi har taget stilling til, at der skal tages 1.750 mio. kr. ud af havneselskabet. Vi har taget meget præcis stilling til 750 mio. kr., og så har vi ganske rigtigt aftalt en forventet videre udtræk over 4 år på 250 mio. kr. Men vi har også